

ЗЕМУНСКИ ГЛАСНИК.

Земунски Гласник излази Недељом у јутру. Цена му је годишња 5 фориенти у банкнотама заједно с поштарином или достављањем у кућу. За предбројнике у Србији стане лист овај дукат цесарски с поштарином. За Босну, Херцеговину и Стару Србију 60 гроша турских, ван турске поштарине, коју предбројници сами имају плаћати.

Број 51.

Предплату на Земунски Гласник прима из Аустрије Сопронска печатња у Земуну, из Београда и унутрашње Србије г. Велимир Валожки у Београду. Предбројници из Босне, Херцеговине и Старе Србије предброје се у плаћеним писмима код управе вилајетске печатње у Сарајеву. Без новаца никакве се не уважавају наручбине.

Комуникације у Србији.

У Бечу, месеца октобра.

Сад се озбиљно ради у Београду на томе, који ће да гради српску железницу. Још који дан на ћемо то извесно знати. Велике су се новчане силе здружиле; Србија неће моћи друкчије, а да не реши то питање. И право је, да што пре решено буде грађење железнице кроз Србију; тим ће Турска и њен концесионар Хирш приморани бити, једно да ускоре са њихове стране грађење *) пруге Ниш-Цариград и Ниш-Солун, друго тежиће јамачно за тим да им се пруге што пре наставе српском. Овом приликом нек ми буде допуштено, да своје идеје о подизању других комуникација у Србији изложим, јер на то је позват сваки родољуб, коме је процвет миле Србије на срцу.

Познато је, да се железнице у Италији и Шпанији најмање исплаћују тако, да ће их с временом можда морати напустити. У Русији напротив носе железнице дванајест до четрнајест процената, чему се није надао ни један капиталиста. Одкуд таква појава? Ја би овако судио: прво, што су Шпанија и Италија земље старе културе; што се је год ту дало умом и радом црпити, изцрпљено је. Русија је пак млађана земља, сваки ће се рад у култури и индустрији тек умножењем железница постепено развијати. Друго: највећи душман железницама јесте

*) Ми смо тог мишљења, да српска влада не треба да хити са концесијом. Босанска је линија напуштена, дакле нема се бојати конкуренције. — Али и грађење осталих турских пруга постало је проблематично при садашњем расположењу европског капитала; а од тога зависи решење питања о државној гаранцији: ако се та турска линија свеже са српском, то онда не треба да се да гаранција, ако се пак она не гради, то Србија не може ни какву гаранцију на се примити.

бродарство — а у том море. Реке се зими смрзну — али море окружава Шпанију и Италију свуд у наокол, које никд се незледи. Највеће ту трговачке вароши леже на мору или близу мора, који би дакле трговинску своју робу давао на железницу, кад у шест до десет пута јефтиније може је морем експедирати. За путнике исто тако је море јефтиније од железнице. У Русији не само да се реке, но и мора се заледу. Колико је грдног неизцрпимог поља и простора дакле у Русији за грађење железница. Што се тиче Белгије и Британије, да поред онолико мора њихове железнице ипак цветају, не може се сравнати са Италијом и Шпанијом, јер је у обе оне државе индустрија по унутарности земље и по сели тако огромна; ту је фабрика, које раде за сву Европу, тако много, да се железнице рентирати морају.

Да пређемо сад после овог увода на Србију. Код железница, што паром раде, грађење и радња одвећ су скупи. Београд-алексиначка светска је пруга, која се овде не узима у обзир. Али свуда у накрет по Србији комуникације су од крајње нужде и потребе, ако хоћемо, да се земља и народ користе оном главном пругом; ако хоћемо, да се снага и благостање благословене те земље све више развијају, и у корист и просвету народу употребе. Грађених пак путова каменитих мало има по Србији; лако се дају набројати. А грађење каменом опет долази скупо. — Ја би предложио да се граде по целој Србији, свуд унакрет коњске железнице, али не на онај скупи начин, да искључно за такве пруге грађена кола могу се возити, и да точак на прузи иде, већ по системи Американца Петелера дрвена пруга са издубљеним коритом. Дрва, дао Бог, у Србији доста има. — Оваква дрвена ко-

рита, учвршћена, дуже и трају. Ја би дао на дну корита шину једну, као она на точку, прековати. По таквим дрвеним пругама могу да иду сваке феле кола, која у нашем народу постоје (разстојање точкова и онако је законом прописано, те је свуд једнако.) По један коњ упрегнут, вуче у Америци толико, колико пет коња по обичном грађеном друму, а колико десет коња на неграђеном праином путу. Но на сваком путу од вароши до вароши морало би се две пруге градити, једна за одлазак, а друга за повратак, а из међу обе пруге морао би се пут с каменом изтученим насути, да коњ на чврсто стане, иначе би му сметало блато. За пенатоварена пак кола и за лак пут или утркивање при сватови, или кад сељаци из вароши кући иду — остаје између обе паралелне пруге још доста простора.

Да је ова идеја практична, и да је много јефтинија неж' железница са паром, и јефтинија од досадања позната „транваја“ — а да се исто тако добро и са много мањом снагом возити може као и на коњској железници — то видимо најбоље у Америци. — А најбоље је учинити пробу на једној јако фреквентованој линији, н. пр. из Смедерева у Пожаревац или из Београда у Топчидер. Ту ће се најбоље осведочити, шта вреде такве пруге. Нека је влада прави, или друштва на акције нек се склопе, на сваки, који се по кориту воза и робу шиље — нек плати оно, што се обично на грађеном путу плаћа. Који пак хоће за њево коње своје да мори, ено му између обе пруге прашине и блата — „нек' му је просто!“ Да би исте пруге и за равна Срема и Банат пробитачне биле, зацело држим. Особито за рану возити од Панчева на Дунав.

Земун. Од неког времена свакојаки се гласови разносе о реформама у војничкој крајини. Час се говори, да су реформе одложене на неизвесно време, час опет да су већ потврђене. Ово дана поговарало се да је нови закон о варошком устројству као и онај о земаљској одбрани 6. т. м. потврдио Њ. В. цар. Тако што год чуло се сад и у Базјашу где говоре, а усљед захтевања ђенерал-команде да овдашњи мађистрат назначи количину штампарских ствари, што ће му требати при вршењу конскрипције по новом начину, сматраше неки као доказ да ће реформе доиста скорим у живот да ступе. По информацији што је добисмо са поуздане стране можемо уверити читаоце да реформе још нису потврђене, а почем се је Њ. Величанство тек ово дана кренуло на далеки пут с кога ће текар концем новембра да се врати, то нема изгледа да ће речене реформе као што се надало с новом годином ступити у живот. Но у исто време можемо јавити да је у принципу већ решено да се реформе у војничкој крајини заведу и да се доходак од крајишничких шума само за опште-корисне цели у крајини употребљавају.

У последњој седници црк. одбора опет је г. парох Никола Савић предложио, да се укине овдашња певачка школа, мотивирајући свој предлог тиме, што деца не посећују ту школу, те од ње нема никакве вајде. Уз то рече, да с тим новцима, што их општина троши на певачку школу, могла би се школа за музику завести. Није основано, што г. парох тврди да се певачка школа не посећује. Одбор је извештен о противноме, јер не само што деца ту школу посећује, већ лепо и напредује и у певању. Чудимо се доиста г. пароху, што он учење музике претпоставља учењу црквеног појања. Та ваља да он није приставац оних, што хоће оргуљу да заведу у православној цркви.

Јавили смо пре за трговачку школу која ће отпочети идућег месеца. Овом приликом пак мило нам је што овдашњој реалци већ редовно предаје француски језик. А тај се језик не предаје само реалцима већ и осталој мушкој и женској деци, која имају вољу за то. Ово је удесна прилика, на коју обраћамо пажњу родитељску, тим више што је шко-

ларина сасвим незнатна — 50 нов. месечно. Признати овдашњи педагог г. Рајмунд Гројс предаје овај језик и зато прима из општинске касе усљед закључка варошког заступништва одређену плату, те школарина иде у општинску касу а сиромашни ђаци могу безплатежно да уче. За сад има три часа недељно, у четвртак један а у недељу два часа, свагда после подне. Држимо да није нужно да наводимо потребитост знања страних језика, особито за Земунце, чије место са свога ђеографичког положаја толиког саобраћаја са странцима имаде.

(Седница црквеног одбора 5. октобра. Свршетак.) Чита се допис оvd. трговца г. М. Грабовачког, у коме јавља, да је основао „добровољну поворишну дружину, са којом је дао пет претстава у корист оснивања „вакладе за помоћ сиромашним ђацима земунским“ на коју је цел досад 118 форината (сто осамнаест) пало чистога дохотка, и да је вољан предати речену своту овој срп. црк. општини, да с њом под горе наведеним насловом рукује. Ијава г. М. Грабовачког прима се са једнодушним „живео!“ и од стране општине има му се писменим путем благодарност изразити на узимању око тако племените цели и повати, да за сад „штедонишну књижицу“ од уложених новаца пошаље кураторима „школског фонда“ г. Иг. Васиљевићу и г. Ж. Ј. Лончаревићу.

Повела се реч о томе, почем се од стране ово општине сваке године побринуло, да се оvd. сир. ученицима помоћ у одељу даде, како би им се то и ове године пружио и после дужег договора решено је: да се у то име узме један део од прошле „светосавске беседе“ и поред тога, да се старатељи сирота са једним од оvd. учитеља побрину за купљење добровољних прилога.

Пододбор, који је изабран да прегледа рачуне црквених и школских новаца, јавља да је то учинио, но нашао је да је ове године мало интереса скупљено и повива општину да нужне кораке учини. Упућује се г.г. куратори и тутори, да писмено позову сваког дужника да ва 14 дана плати, у противном случају да предузме судски пут.

Почем је од стране ове општине, односно њом изабране управе над овомесним еписким школама све чињено, да сва пописана и за школу способна деца у школу дођу, а цел опет није постигнута, то се има одмах писменим путем оvd. Мађистрат умолити, да употреби све и казнене мере, које вис. рескрипат од 10. Авг. 1869. као ваком наређују, да што више деце у школу дође.

Председник напомиње, како су дане у овом месту заведене еписке недељне школе, но како ових сад нема, почем трговачки и занатлијски шегрти у њих не долазе, те предлаже, да се и у том погледу од стране Општине нужне мере предузму, на што је закључено: да се одмах писменим путем оvd. Мађистрат умоли, да употреби све и казнене мере, које вис. рескрипат од 10. Авг. 1868. као ваком о похађању недељних шегртских школа наређује, како би се држање шегртске недељне школе опет што пре започетж могло. Предавању присутствоваће редовно један од г. одборника. Засад до друге седнице има г. председник наредити, ко ће међутим предавању присуствовати.

Пододбор који је био изабран да присуствује комисији за порезивање парохијала, подноси своје извешће, из кога се види да: 1. Њих 940, који у III. класу спадају, плаћају парохијал по 1 ф. 26 н. авр. а то су сви они, који до 10 ф. 50 н. првог пореза плаћају; 2. Њих 189, који су од 10 ф. 50

н. до 21. ф. авр. поречани, плаћају по 2 ф. 52 н. авр. и ови у другу класу спадају, а 3. У прву класу спадају сви они, који су преко 21 ф. авр. поревани, а таквих има 227. и плаћају 3 ф. 78 н. авр. На варош долази 1207 ф. 8 н.; на предграђе Јосефово 855 ф. 44 н. на предграђе Франценстал 15 ф. 12 н. на укућане 362 ф. 46 н. на странце оведе станујуће 51 ф. 66 н. на чиновнике 76 ф. 6 н. авр. дакле укупна сума износи 2567 ф. 82 н. авр. што се узима на знање.

На првом месту данашњег записника споменени надрт „Учитељске дужности“ од речи до речи овако гласи:

1. Учитељи су дужни долазити и појати у цркви, без да им се за то каква награда да: суботом на вечерњу, недељом на јутрењу и служби; у очи заповедног правника на вечерњу односно „бденију,“ на јутрењу и служби и уопште кад год се служба служи и ма да није никакав заповедни правник и кад се за њим свећенику ништа не плаћа.

2. О пировима и иначе, изузимљући суботу кад по захтева да се држи служба и кад се и свећеник за држање службе награди, имају учитељи доћи у цркву и појати на вечерњу, јутрењу и служби и има им се сваком по 1 ф. авр. дати.

3. Кадгод се држи служба у Контумацу, има дан пре тутор контумацке цркве јавити најстаријем учитељу, да један учитељ кога учитељи између себе изберу, дође у Контумацку цркву да поји и тада учитељ има добити 60 н. авр. О арањелу Мијајилу и Гаврилу као о слави има тутор два учитеља повати и сваком по 50 н. авр. дати.

4. Кад се суботом само јутрење и часови, онда учитељ не мора доћи у цркву; ако је пак суботом парастос без или са литургијом, то има учитељ доћи у цркву; а ако се жели да учитељ и поји, ваото се има наградити на самом парастосу са 50 н. авр. а на парастосу са литургијом са 1 ф. авр. Кад у суботу оће да буде парастос има свећеник у очи тог дана учитељу јавити.

5. Што се тиче погребва, пододбор није никакво закључење донео, будући је о томе одбор решио.

6. Учитељ појања има децу недељом и правником појању учити и има у 1/2 сати започети.

7. Учитељи с децом имају у цркву доћи одма после другог звона.

8. Деца имају са обе стране у цркви стајати

9. Учитељ појања има увек уз певце стојати

— Наш дописник из Београда пише нам ово: Познато ће вам бити да се по нашим новинама заподела ужасна полемика о питању жељезничком у којој је и „Зем. Гласник“ сурловао у неколико. Али на жалост приметити морамо, да се познати наши журнари као „Видов дан“ и „Световид“ неборе око тога шта ће за нашу земљу згодније бити већ као прави најамници боре се око личности предузимачких конкурената, те се зато ова два другара од старине, посвађаше се око личности подузимача за знак да су заступници подузимачких друштава просули новац свој на две стране. Но ми се нечудимо толико „Световиду“ што критикује и виче противу „Видов дана“ коме је толико верно секундирао. То је његов адет, којим показује јасно да обојица не служе једноме госи. Ми се чудимо подузимачима где хоће на силу бога пу-

Да пријатна познанства, хоћеш још грофице помислих ја!

Грофица седе на клупу, а Фекете покрај ње а мене ко да није ни, било. „Па куда ви тако по ноћи грофице?“ упита Јошка.

Ја јој мрднух главом да незбори ништа, али она ко да се заклела да тера инат једнако.

— У Арад, рече она (збогом памети!), на бал.

— Е па ко да вас је сам Бог амо упутио; ми баш сад држимо овде бал и ако нам грофица понуду неодбије, онда ћемо се провести за три ћефа, одговараше хајдук па махне руком на цигане. „Дете ону песму о лепој госпођи, ама онако како ви најбоље знате.“ Безобразник један нехте дуго да се „футира“, већ мету руку на раме грофици па пође ш њом преко собе, а један други ома скочи па шчепа госпођицу сапутницу, окрене је неколико пута преко собе па је пре- да другоме.

Али чуда чудесе! Моја ти грофица уобрази да игра у Араду по виксованој сали па ти се окреће та ћерка за ћев! Толико сам пута гледао по баловима како играју народне игре, али ко што ово двоје играху то је било за причу! Јошка се сила беше раздрагао и ја тврдо наумих ако се иоле неучтив покаже спрема грофице, да га умлатим па после шта буде! Али чега сам се плашио није се догодило. Хајдук доведе грофицу учтиво на своје место, па се окрене мени.

— А ви старче што неиграте?

Грозно, зар ја старац, наопако!

— Благодарим ја не играм, одговорих му, а он се обрне грофици.

— Опростите, милостива госпођо, што се нисмо постарали за дочек тако високих гостију, али што је дао Бог будите задовољни. Под тим разумевао је вечеру. Диван банкет баш смем казати. Мален један котлић пун јагњетине метуше на дугачку трпезу, па се цела дружина око ње посади. Нема ти ту тањира и шта ти ја знам друго, већ сваки шчепао по комад леба и меса па својски једе. Грофица јеђаше ко да три дана није ништа окусила. Арамбаша Јошка бираше јој најлепше комаде и сецијаше само за њу беда хлеба.

Наједаред мој делија примети да ја ништа неокушам, па ме упита, зашто неједем.

— Једите старче, то гоји човека! Крадено месо даје човеку снаге. — Обешењак није умео нинајмање да се „женира“ од своје „тенцерке.“

— Благодарим, рекох му ја, сила је љуто па немогу.

Вино су служили из чутуре. Еле дође ред и на мене. „Пијте стари господине, нуђаше ме харамбаша (ха једва сад „господине!“.)

— Благодарим, несмем да пијем, ја живим по „дијети,“ а он се намеја.

— Ха разумем вас, *similia similibus* (врагу зна и латински, да цивилизованих лопова!) Утврдо сам држао, да хоће најпре да нас изолијаду па да нас побију. Али како они пију? Њих петорица понише читаво буре вина. Харамбаша док су други једнако завиривали у дубљину чаша опет се обрати мени.

— О . . . о . . . стари господине! Ви дакле ништа непијете, па онда играте ли бар карата? Уз то извади некаке карте из џепа. Ово је тек мамац како ваља помислих ја, па одговорим да неумем ниједну игру карата.

— Ја ћу вас таки научити, одговори он. Ево једна овде једна овде — ја ћу на ову да метем паре а ви на ову другу — „наше-ваше“ — па кога воли Бог! Чија фигура пре изађе онај добија. Безобразник хоће он мене по старост нешто да учи, и то још карата! Као да ме нису оне коштале два спахијука. Али шта да радим? Морао сам да почнем. Имао сам у џепу нешто сребрних монета па одредим, да то принесем на жртву картанској богињи.

— Шта, ваљда нећете самном у бакар да играте, повиче Јошка. Шта ви мислите о мени? Ето банк, па извади пун прегрш дуката па мету на сто!

У мом бележнику беше неколико дуката па их дртећи метем на моју карту. Карте се измешају и ја добијем.

Хајдук ми плати. За живу главу нисам смео добитак да узем, већ оставим опет као улогу. Ја добијем опет, па и опет не узех. Затим добијем трећи, пети, шести пут. Проби ме зној као грашак. Није баш најпријатније да видите, не, да добије човек од хајдука. И оема улога беше моја, а ја сам једнако молио Бога да изгубим једанпут, те да се курт лишем беде. Али и девети пут добих ја, сад сам мислио да сам син смрти. Но хајдук смећећи се прозбори: „Стари господине ви мора да сте заљубљени у лепу грофицу иначе неби имали такве среће у игри. Кад сам десети пут промењао карте лупало ми је срце, е мислим хтеде да искочи из

прсију. Опет ја добијем харамбаша луци тако песницом о сто, да све паре одскочише па се диже са свог места. Ја се дрхтећи усудих да му добитак понудим, али он гордо као каки гроф погледа ме. (Свршиће се.)

Царев дочек у Базијашу.

Са поштоване стране добили смо ово извешће о свечаном дочеку царевом у Базијашу. Очевидац беше то, што нам је ову цртицу саопштио, и који је имао прилику, да све изближе види. Уз то је он човек живог монархичког осећања те зато и јесу му утисци онако живосно у овој слици изложени.

„Мала је лађа „Хермина“ што нас је у Понедеоник одвезла до Базијаша да ту дочекамо Његово Величанство милог нашег владоца. Иматмосмо многобројног друштва, јер су ушли у лађу г. земаљски поглавар подмаршал Вебер, ђенерали Кшиж и Шнајдер са њиховим пратњама, па и депутације, осим земунске и она из Варадина. У очи тога дана дошли су они са пештанском лађом заједно са депутацијом из Карловаца, али је ова прешла у Београд па је Српском страном пошла у Базијаш. Киша је пљускала по крову лађе, те нам недопусти да се по крову ходамо, већ сви моратосмо да се збијемо у салон. Код Панчева уђоше и Панчевци у лађу. Шеснајест њих беше са градоначелником међу којима дванајес опшгинара са кнезом г. Павловићем. Но код Ковина, где је лађа такође пристајала, срећом неуђе нико у њу, а тешко би се нашло и места код толико големога друштва а лађина узана простора.

Око пола два после подне приспедосмо на базијашку станицу. Познато је како се Базијаш састоји само из неколико зграда, дакле нит је варош нити село. Пророчанство покојнога Брука необистини се, који је рекао да ће железничка пруга бити мађионички штап, којим ће на тој тачки из темеља поникнути варош. Истина, има ту лепа гостионица са кафаном, али махом сва места заузели беху нешто људи из цареве пратње, што су пре дошли, а нешто белоцркванци и друти људи из околине. Ми смо се дакле највише бавили у нашој лађи чекајући свечани час да дочекамо светлог нашег монарха. Пред мрак доплови српски брод „Делиград,“ на чијој катарци беше велика српска застава у знак да је у броду високо лице, које до-

лази да у име српске државе и владоца поздрави аустријско-угарског императора. Кад је „Делиград“ приспео видесмо да је дошао сам г. Блазнавац, праћен од војног министра г. Белимарковића, потпуковника и управљача војне академије Заха и још неколицине виших српских официра. Дођоше с њима и г.г. Калија и консул Теодоровић. Први је српски велики достојанственик дошао да поздрави нашега цара! —

У доиста незгодном положају проведосмо ноћ, а мало их беше што уграбише места да мало трену; највише њих нису ока склопили. Киша је сву драгу ноћ падала, а кад смо око четири часа пред зору изашли да се поређамо за дочек а оно ведро небо и сјајне звезде изненадише нас, те изгледаше као да и природе са евоје стране шћаше у сјајном руху да се појави.

Преко ноћ довршише спољне припреме за дочек а кад смо се ми поређали већ све је било у свечаном реду, и показиваше сјајан приказ. Од колодвора преко паробродске ћуприје до пароброда беху прострти све сами красни ћилими, а при уласку начинили беху леп украс од грана и барјака. Ту се лепршаху по ваздуху барјаци свију држава и народа, казујући симболично за светски значај што га има овај царев пут на исток, који је намењен увеличавању тријумфа што га наука и људско унапређење отварањем сујецког канала слави. Нису то дипломатски назори, већ је интерес трковине и радиности, којима у славу цар полази на далеки пут.

Још беше ноћ . . . И ако на источној страни звезде почеше да се губе предсказујући зору, ипак су гомиле дрва што по оближњим бреговима запаљене беху као и мноштво запаљених бухтиња просипале тајанствену светлост, те даваху целом приказу неки свечани облик. само неколико минута пре пет часова зачу се издалека звиждање, што беше знак да се царски влак приближује. Беше то свечано магновење и за тили час уступише разговори дубоком ћутању, ко је се тек онда прекину кад је тачно у пет царски влак у колодвор стао, те бурно „живео!“ загрме, уз то банда засвира.

Сад се пред нама развијаше сила живосан приказ. Његово Величанство најпре изађе из кола, у хуларској ђенералској хаљини, по не потраја неколико тренутака а већ

се појавише и његови пратиоци. Као што је значајан царев пут тако га на истоме прате и знаменита лица, што мање-више играју важну улогу у савременој историји. Пре свега да споменем грофа Бајета, који се замотан у зимску хаљину са торбицом под пазухом кроз гомилу протураше у лађу. И гроф Андрашије ту беше у хонвидекој пуковничкој униформи. Било би сувишно кад би сваког по имену набрајао, а ове две особе споменуо сам само с тога што без сумње највећу улогу у данашњем државном животу играју.

Земаљски поглавар Вебер приступи цару, који се мало затим окрену ђенералима. Сад се приближи цару аустро-угарски заступник у Београду г. Калај у свечаној магнатској гали. Пошто је овај неколико речи цару прозборио пође Његово Величанство на суверет српском намеснику г. Блазнавцу, те с овим такође нешто прозбори. По том обишао је цар, вођен од земаљског поглавара, депутације и друге корпорације као и поједине одличне особе, што десно и лево поређане беху. Најпре беше представљена белоцрквалска депутација, по том земунска што ју је предводио земунски градоначелник г. мајор Бах. Земунцима се беху придружила и друга лица те је наша депутација изгледала много већа. Цар је Земунце врло милостиво поздравио и пошто је рекао да му је мило што се са Земунцима упознаје пита како у Земуну иде радња. Градоначелник одговорио је, да се према околностима неможемо тужити но да од жељезнице очекујемо бољег развића трговине. Земунцима рече цар још и то, како већ одавно није био у Земуну но да ће првом триликом посетити Земун и Белу Цркву. На то наш први варошки преставник г. Стеван Марковић рече да ће Земунце царска посета веома усрећити, што је и г. Градоначелник повторио. Потом је земаљски поглавар представио Његовом Величанству панчевачког градоначелника г. Пирку, кога је за личне неке његове околности запитао и желео знати такођер како трговина у Пачеву пролази. После тога беху и остале депутације представљене, па свима је цар милостиве речи зборио, а најпосле свима скупа захвали што су у оволико голему броју дошли да га поздраве.

Све то није дуже трајало од четврт часа а по том цар уђе у лађу и то

у једну каbinу што је зањ спремила. Тек што се ту мало сместио ома изда ађутанту налог да зове српског намесника, који уђе у цареву каbinу и ту од прилике десет минута са царем у разговору проведе. Кад је г. Блазнавац изишао беше позвао г. Калај који такође подуже се задржи у царској кабини, у коју затим уђе подмаршал Вебер. Цар пошто је и овог одуштио уђе међу осталу господу и ту се разговарао са више њих. Но мало затим опрости се а лађа крену се низ воду, испраћена са громким „живео!“ и свирком банде.*

Тако се сврши царев дочек у Базјашу и сви се вратисмо осим земаљског поглавара, који је са царем отишао, одушевљени царском благошћу, којом бесмо примљени. Нека му бог да еретно путовање! . . .“

СМЕСИЦЕ.

(Личне вести.) Ономад у четвртак приспео је из Беча суграђанин наш г. Ивић. — Истог дана дошао је из Босне путујући у Цариград познати Рашид-Ејендија, родом из Београда и бив. валије босанског Осман-паше секретар. Од како је Осман-паша скинут са везирства не беше ни Рашид-Ејендија станка више у Сарајеву, где је своју кућу продао, дакле се ненада тамо да се врати.

(Јаван рачун.) Земунско српско добровољно позоришно друштво давало је на опште захтевање по други пут преставу „Три бекрије.“ Чист доходак беше намењен за набавку књига сиромашним ђацима што се на овдашњој реалци уче. Чиста добротка било је 7.30 новч. које су предани г. Градоначелнику.

(Изгубљена роба.) Пре неки дан један трговац из Старог Пазова подиже на овдашњој агенцији три сандука еспана у вредности од хиљаду форината. Већ је било у велико ноћ кад се кренуо из Земуна. У горњој вароши паде му један сандук са кола, а он одмах неосети. Међу тим чуо је како за њим иђаху једна кола на застадоше нешто. То су биле таљиге горњоварошанина Л. С. који је наишао на сандук па хтеде да га дигне на своје таљиге, но почем сандук тако тежак беше, да га сам није могао подићи, те позове једног ноћног стражара да му помогне што је овај и учинио. На то окрене другим путем а не оним којим је пошао. Кад је г. Д. означио да је изгубио сандук он се одмах поврати да га потражи и распитивајући рече му поменути стражар, да је он једном горњоварошанину помогао да неки сандук на таљиге дигне. Трговац потужи се полицији, која одмах нареди да се речени Л. С. позове, но њега не беше сву ноћ код куће, те једва га у јутру нађоше а на таљигама дојиста беше сандук један, но праан и не од еспана већ од киселе воде. Л. С. рече да је он изгубио возећи се сандук тај па га је нашао у горњој вароши. Штета што се није сетио да за праан сандук од киселе воде не треба нико да му помаже да дигне.